Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

“Να τον αγαπάς τον εαυτό σου και να τον σέβεσαι. Να τον εκτιμάς και να τον έχεις ψηλά. Στα λάθη του να τον μαλώνεις και μετά, όταν τα παραδέχεται, να τον αγκαλιάζεις σφιχτά μέχρι να του κόβεται η ανάσα.”

Πάνε κάμποσες εβδομάδες τώρα που ο Κοσμάς συμπεριφέρεται κάπως διαφορετικά σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα. Λέει και κάνει αλλόκοτα και ανεξήγητα πράγματα.

Το πρόσωπό του είναι μόνιμα αγριεμένο και ένα πέπλο θυμού καλύπτει όλα του τα λόγια και όλες του τις κινήσεις.

Κοιτάζει τους συμμαθητές του έτοιμος για τσακωμό, περπατά στο προαύλιο και φτύνει κάτω οργισμένος, κατεβαίνει τις σκάλες του σχολείου και χτυπάει με τις παλάμες του τους τοίχους. Έτσι, χωρίς λόγο, ή μάλλον χωρίς προφανή ή ορατό λόγο.

Είναι ο δεύτερος χρόνος σε τούτο το σχολείο. Ήρθε πέρυσι κάπου στα μέσα Οκτωβρίου, με μετεγγραφή από άλλο σχολείο της περιοχής. Είχε πολλές απουσίες λόγω αποβολών. Τσακωνόταν εύκολα με τους συμμαθητές του.

«Δεν έφταιγα εγώ. Με είχαν βάλει στο μάτι και με ενοχλούσαν. Με έβριζαν επειδή οι γονείς μου είναι από την Αλβανία», είχε πει όταν πρωτοήρθε στο σχολείο για να μας εξηγήσει το λόγο της μετεγγραφής του.

Μέσα στην αίθουσα καθόταν στο τελευταίο θρανίο, δεν έφερνε μαζί του βιβλία, δεν είχε ούτε καν ένα τετράδιο, ούτε καν ένα στυλό ή ένα μολύβι.

Αδιαφορούσε για όλα τα μαθήματα αλλά δεν ενοχλούσε κιόλας. Όμως, αν κάποιος εκπαιδευτικός του ζητούσε να συμμετέχει πιο ενεργά ή έστω αν απαιτούσε τα προφανή, όπως το να έχει βιβλίο, τότε ο Κοσμάς αντιδρούσε. Φορούσε το κοστούμι του αντιδραστικού,

του επαναστάτη χωρίς αιτία, του καταδιωκόμενου, του μαθητή γενικά που όλοι τον έχουν βάλει στο μάτι και δεν τον αφήνουν στην ησυχία του.

«Ο Κοσμάς μου είναι καλό παιδί, αλλά έχει το ελάττωμα να θυμώνει εύκολα. Όπως ο πατέρας του. Όμως άμα τον πάρεις με το καλό μπορείς να του ζητήσεις ότι θες. Δεν θα σου πει όχι», είχε πει η μάνα του όταν ήρθε στο σχολείο για τη μετεγγραφή του Κοσμά.

«Εγώ με τον πατέρα του λείπουμε από το σπίτι όλη τη μέρα. Νύχτα φεύγουμε, νύχτα επιστρέφουμε και ο Κοσμάς μένει μόνος του. Δεν γίνεται όμως αλλιώς. Κι αυτός, αντί να βοηθάει πάει και μπλέκει συνέχεια. Θα μας πεθάνει και τους δυο. Του έχει πάρει τα μυαλά η ομάδα, που να μην έσωνε να βρίσκαμε σπίτι δίπλα στο γήπεδο. Τον ξεσηκώνουν οι φίλοι του. Ο Κοσμάς μου δεν ήταν έτσι», συνέχισε να λέει το πόνο της η μάνα κλαίγοντας.

«Ναι αλλά αν δεν τελειώσει το σχολείο τι θα κάνει στη ζωή του. Έστω το απολυτήριο λυκείου πρέπει να το έχει», της είπε ο διευθυντής.

Περνούσαν οι μέρες και ο Κοσμάς το μόνο που δεν είχε στο μυαλό του ήταν το σχολείο, το διάβασμα και οι επιδόσεις του στα μαθήματα.

Αργούσε να έρθει στο σχολείο, καθυστερούσε να μπει στα μαθήματα, ζωγράφιζε το σήμα της ομάδας που υποστήριζε στο θρανίο και στην καρέκλα του, ζητούσε άδεια να πάει στην τουαλέτα ξεχνώντας να γυρίσει και ήταν έτοιμος με την παραμικρή αφορμή να στήσει καβγά με τον οποιονδήποτε.

Στα διαλείμματα αντάμωνε με μια παρέα συμμαθητών του που υποστήριζαν την ίδια ομάδα και μάλλον ήταν στην ίδια οικονομική και κοινωνική βαθμίδα. Φτωχά παιδιά με γονείς άνεργους και μεροκαματιάρηδες, έδειχναν να έχουν αποδεχθεί τη μοίρα τους που δεν ήταν άλλη από την ίδια μοίρα με αυτή των γονιών τους.

Όλη αυτή η παρέα έδινε την εντύπωση ότι λειτουργούσε σαν αγέλη. Φρόντιζαν να μην είναι μόνοι τους ποτέ, μιλούσαν δυνατά και βρίζοντας, περπατούσαν με τα χέρια στις τσέπες έχοντας ανοιχτούς τους αγκώνες μακριά από το υπόλοιπο κορμί αντλώντας ίσως έτσι δύναμη ή προσπαθώντας να κερδίσουν λίγη από την αξία και τον αυτοσεβασμό που στερήθηκαν.

Η ίδια παρέα έξω από το σχολείο, κυκλοφορούσε στους δρόμους της πόλης όμως η συμπεριφορά της έμοιαζε τώρα με κοπάδι παρά με αγέλη. Ακολουθούσαν πάντα έναν «αρχηγό», που ήταν συνήθως μεγαλύτερης ηλικίας και έδειχνε να έχει τον πλήρη έλεγχο των

μελών της παρέας. Ειδικά πριν από κάποιο αγώνα της ομάδας τους υπήρχε συγκεκριμένη διαδικασία προσέλευσης στο γήπεδο που ακολουθούνταν με στρατιωτική πειθαρχία.

Λύκοι στο σχολείο, πρόβατα εκτός σχολείου.

Έτσι κι εκείνο το απόγευμα της Κυριακής η ίδια παρέα υπό τις οδηγίες του αρχηγού, συναντήθηκαν στα γραφεία του τοπικού οπαδικού συνδέσμου της ομάδας για να κατευθυνθούν με τα πόδια προς το γήπεδο.

Σε όλη τη διαδρομή ο αρχηγός έδειχνε ανήσυχος. Μιλούσε συνεχώς στα κινητά τηλέφωνα. Είχε τουλάχιστον τέσσερα. Ο Κοσμάς είχε αναρωτηθεί και παλιότερα γιατί να έχει τέσσερα κινητά αλλά δεν έδωσε μεγάλη σημασία.

Κάποια στιγμή ο αρχηγός κοντοστάθηκε. Πήγε λίγο πιο πέρα και άρχισε να μιλάει στο κινητό. Έδειχνε να μην ήθελε να ακουστεί η συνομιλία του. Με κάποιον τσακωνόταν και ήταν τόσο έντονος ο τσακωμός που οι φωνές και των δύο ομιλούντων ακούγονταν και από τους περαστικούς.

Ο Κοσμάς άκουσε τον αρχηγό να λέει πως δεν θέλει να δώσει κανέναν δικό του. Τους είχε ξελασπώσει την άλλη φορά, έλεγε, και έπρεπε να βρουν άλλον να κάνει τη βρώμικη δουλειά. Ο συνομιλητής του ήταν μάλλον ανένδοτος.

Ο αρχηγός έκλεισε το τηλέφωνο και κατευθύνθηκε στον Κοσμά. Τον αγκάλιασε και του ψιθύρισε στο αυτί πως πιστεύει πολύ σε κείνον και πως τον θεωρεί μεγάλο «αλάνι» και «μάγκα». Μετά τον ρώτησε αν μπορεί να τον εμπιστεύεται.

Ο Κοσμάς ξαφνιάστηκε γιατί δεν είχε πολύ καιρό στην παρέα, αλλά του άρεσαν τα λόγια του αρχηγού και με ένα νεύμα τού έγνεψε καταφατικά.

Ο αρχηγός, έβγαλε από την τσέπη του ένα δερμάτινο πορτοφόλι και το έδωσε στον Κοσμά, ζητώντας του να του το φυλάξει για να μην το χάσει κατά τη διάρκεια του αγώνα. Του είπε ότι είχε μεγάλη σημασία για ‘κείνον.

Ο Κοσμάς του απάντησε πως μπορεί να μείνει ήσυχος. Έβαλε το δερμάτινο πορτοφόλι στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν του και συνέχισαν την πορεία μέχρι το γήπεδο.

Φτάνοντας σε μια διασταύρωση τους σταμάτησαν τέσσερις αστυνομικοί της ασφάλειας με πολιτικά. Αρκετά μέτρα πιο πέρα βρισκόταν μια διμοιρία των ΜΑΤ. Τους ζήτησαν

ταυτότητες και τους είπαν να αδειάσουν τις τσέπες.

Ο Κοσμάς έψαχνε με τα μάτια του να βρει τον αρχηγό, όμως εκείνος ήταν άφαντος.

Ένας από τους αστυνομικούς βρήκε το δερμάτινο πορτοφόλι στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν του Κοσμά. Το άνοιξε και άρχισε να χαμογελάει με κακία.

Απευθύνθηκε στο συνάδελφό του λέγοντας πως ο «μικρός» άρχισε από νωρίς να μαζεύει την άχνη από τους κουραμπιέδες.

Χωρίς να το καταλάβει ο Κοσμάς βρέθηκε στο περιπολικό και από εκεί στη ΓΑΔΑ. Του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για κατοχή και εμπορία κοκαΐνης με αποτέλεσμα να προφυλακιστεί.

Την επομένη στα δελτία των ειδήσεων έπαιζε παντού η είδηση: «Μετά από συντονισμένες προσπάθειες της αστυνομίας συνελήφθησαν πριν την διεξαγωγή του ντέρμπυ δώδεκα άτομα ηλικίας από 16 έως 22 ετών, επειδή στην κατοχή τους βρέθηκαν μεγάλες ποσότητες κοκαΐνης οι οποίες προορίζονταν για διακίνηση στους κόλπους των οπαδών της γηπεδούχου ομάδας κατά τη διάρκεια του αγώνα. Πρόκειται για μια τεράστια επιτυχία των διωκτικών αρχών στα πλαίσια της μεγάλης προσπάθειας που κάνουν για την εξυγίανση του ελληνικού ποδοσφαίρου και την πάταξη της οπαδικής βίας. Εντολή του ίδιου του πρωθυπουργού είναι να μπει το μαχαίρι, αυτή τη φορά, βαθιά μέχρι το κόκκαλο».

Τα νέα μαθεύτηκαν τις επόμενες μέρες στο σχολείο.

Η μητέρα του Κοσμά έκλαιγε και χτυπιόταν στο γραφείο του διευθυντή πως το παιδί της είναι αθώο και πως του φόρτωσαν κάτι που δεν έκανε.

Πόσοι την πίστεψαν όμως; Και όσοι την πίστεψαν τίποτα δεν έκαναν για να φανεί η αλήθεια.

Ο «αρχηγός» εξαφανίστηκε από την περιοχή. Ίσως πήρε αλλού «μετάθεση»…